

L'APUNT

Cinema català, cinema europeu

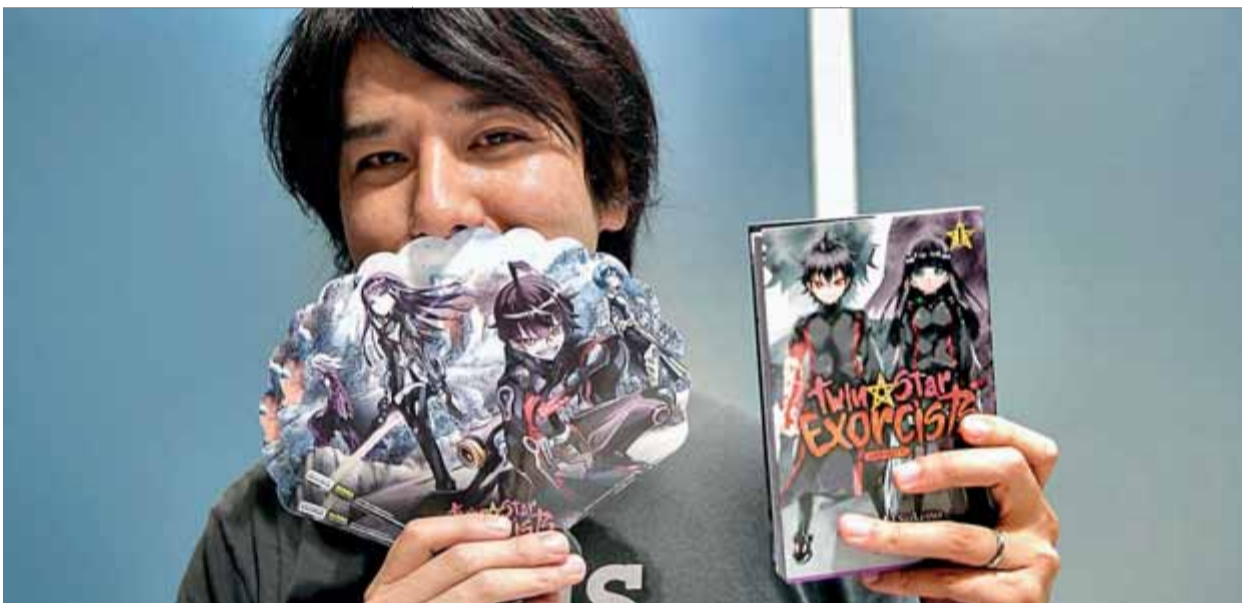
Xavier Roca

Dins el marc del Festival de Sevilla, ahir es van anunciar les nominacions als Premis de Cinema Europeu, amb una notable representació catalana. La triomfant *Estiu 1993*, de Carla Simón, no ha aconseguit figurar entre les candidates a millor pel·lícula europea, al premi European Discovery de la Fipresci, la Federació de la Premsa Cinematogràfica. Sí que està nominat a mi-

llor documental *La Chana*, una coproducció amb Islàndia i els Estats Units que es va estrenar al festival Docs Barcelona. Els multiguardonats *Timecode* i *Los desheredados* estan nominats en l'apartat de curtmetratges i *Un monstruo viene a verme* és finalista del Premi del Públic. El talent de l'audiovisual català continua brillant tot i les dificultats.

Entrevista Yoshiaki Sukeno L'autor de sèries de còmic japonès com ara 'Twin star exorcists' és un dels convidats al Saló, que avui tanca les portes

El dibuixant Yoshiaki Sukeno mostra un exemplar del seu manga 'Twin star exorcists' ■ JOSEP LOSADA

“M'agrada combinar ingenuïtat i foscor”

Xavier Roca
BARCELONA

Autor de la sèrie d'èxit *Twin star exorcists* –que de moment consta de set volums i que per a nosaltres publica Norma Editorial–, Yoshiaki Sukeno és un dels convidats al Saló de Manga d'aquest any.

Com va néixer la idea de 'Twin star exorcists'?

La meua idea era fer un *shonen*, un manga per a nens, que estigués protagonitzat per una parella formada per un noi i una noia que fossin com un matrimoni, del qual algun dia potser neix alguna criatura.

Els protagonistes són dos exorcistes que lluiten contra monstres procedents d'altres dimensions. S'ha inspirat en tradicions com la del còmic de superherois o la del cinema de terror?

M'agrada la fantasia occidental, i també el cinema, però m'interessa

sobretot la mitologia del meu país. En la meua obra anterior, *Bingoga-miga!*, ja em vaig inspirar en una mena de déu propi del Japó. A més, en el cas de *Twin star exorcists*, volia reproduir les típiques baralles del *shonen*, amb cops de puny.

Les seves històries combinen la ingenuïtat en el dibuix dels personatges principals amb una certa foscor sinistra.

Quan estava treballant en aquest projecte, hi havia altres sèries manga que tenien uns personatges molt bufons –que és una estètica que m'agrada molt– i al mateix temps una història molt fosca i grotesca. I aquesta combinació em va influir.

A part de la fantasia i l'acció, també hi ha espai per a la història d'amor.

Sí, el tema de les relacions de parella i la família són importants en la meua obra.

I quina importància hi té l'humor?
El meu treball anterior era total-

ment humorístic. En aquest cas, en el projecte inicial no hi havia gens d'humor; no volia introduir aquest element per evitar comparacions. Però vaig veure que perdria la meua essència, i en dibuixar-ho hi vaig acabar posant elements còmics. Perquè tingui la meua personalitat, ha de tenir un toc d'humor.

També el diverteix retratar-se a vostè mateix, autoparodiar-se.

Sí, és un element de comunicació i de complicitat amb el lector.

Les seves obres retraten la col·lisió entre l'univers quotidià i d'altres de fantàstics. Li agradaria un dia fer una obra absolutament realista?

Sí, espero dedicar-me molts anys a aquesta feina i també vull fer alguna història que transcorri íntegrament en el món actual. Ahir, mentre estava sopant aquí a Barcelona, mirava al meu voltant i pensava com podia portar tot allò que veia al manga. No puc deixar de pensar en aquestes coses constantment. ■

Crítica teatre

Jordi Bordes

Dolça empatia

Paquito forever

Director: Víctor Álvaro
Intèrprets: Joan Vázquez,
Gerard Alonso (piano)
Dimecres 1 de novembre (fins al
26) al Teatre Almeria

Els del Teatre Almeria segueixen estirant el fil de *Flor de nit*. Si fa un parell de temporades es van atrevir a fer una versió *unplugged* de la peça més ambiciosa de Dagoll Dagoll, ara es remunten al càsting (amb la complicitat del triumvirat Bozzo, Periel i Cisquella). I és que la segona joventut de Paco Alonso als teatres de Barcelona, si hem de creure la dramàturgic molt ben trenada, va venir gràcies a l'empenta de Manuel Vázquez Montalbán, que l'exalçava per integrar-lo en el repartiment.

Joan Vázquez, seguint amb aquest joc de nines russes cap endins i cap enfora, va intervenir en la versió minimalista de Gataro. Ara, és el protagonista d'un personatge secundari d'aquella trama original però que li hauria de donar el to, l'ambient del Paral·lel resclosit i il·lusionador alhora. Vázquez és aquest Paquito que, incapaç de triomfar a l'escola i gens motivat per aprendre de mecànic, es va deixar persuadir pel Paral·lel i tot l'artisteo. El director, Víctor Álvaro, amb el mateix actor, ha dissenyat un personatge extraordinàriament empàtic, graciós, que connecta pels porus, des de la seva primera entrada. Té un cert toc caspós però, com Oriol Genís a *Què fue de Andrés Villarrosa*, li aporten una tendresa molt fina al costat de la cançó psicalíptica i el gest més barroer estirat a la *chaise longue*.

Paquito s'explica pels descosits. Li agrada riure's de les seves gràcies, repetir els seus tics, expressar-se amb un andalús que s'atreveix amb el català, el castellà i l'anglès. Vázquez

Joan Vázquez, caracteritzat de Paquito ■ TEATRE ALMERIA

és un enamorat de Broadway (de fet, programa puntualment concerts homentatge als musicals dels offBroadway i, per això, es deixa anar amb un anglès que ja voldria en Paquito). I les cançons de *West Side Story*, degudament tenses per encabir-les en el currículum del personatges, prenen una vida molt singular. Aquest Paquito remet a les desventures d'antiheroi de Villarrosa o d'Esperança Dinamita. Recorda el somni impossibles del duet espanyol de jazz que, fugint de la dictadura, es planta a Nova York (*There was a fiesta*) de fa un any.

L'obra acaba sent un distret viatge per la vida d'aquest jove apassionat per l'art, que arrisca tot el que guardava sota el matalàs i a qui li surt prou bé. Però que pateix la soledat, tem per la seva mare i plora la mort del seu germà. La trama és, certament, de melodrama ensucrat, però la forma en què arriba, ben fresc, un punt desvergonyit i de veritat, atrapa l'espectador. I la interpretació musical, ben nua (amb un piano) fa que la connexió sigui directa. Al final, la prova que aquell viatge fantasiós amb primers noms del Broadway en blanc i negre és veritat. Desarma.